

Váci Waldorf Hírlevél

a Váci Waldorf Óvoda és Iskola időszakos lapja

A hírlevél tartalma elsősorban felnőtteknek szól.

2600 Vác, Galcsék u. 12., tel: 27/306-466, drótposta: iskola@vaciwaldorf.hu honlap: <http://vaciwaldorf.hu>

2010. Ősz

Mihály időszaki beszámoló

Kedves Olvasó!

Szembesültünk a ténnyel, hogy többen találkoznak hírlevelünkkel elektronikus formában, mint papíron. Ezt szem előtt tartva, színesebb, kötetlenebb formával kívánunk jelentkezni a jövőben.

Visszajelzéseket, igényeket szívesen fogadunk.

Kellemes olvasást!

hírlevél szerkesztők

TARTALOM:

Iskolánk életéből

Szent Márton idején

Mindenkinek másként tudunk segíteni

A szegénység elleni küzdelem éve - Vácott

Dróth Ágnesre emlékezünk...

ISKOLÁNK ÉLETÉBŐL

HARMADIK OSZTÁLY

Bevallom, nehezen szántam rá magam a az írásra, mert ugyan az ember sok szépet, jót meg kell hogy osszon, de a valóban lényeges dolgok felemásan fejezhetők ki a szavak szintjén...és hát mi a fontos?! A közelmúlt számomra legmeghatóbb eseménye az volt, hogy egy nehezen olvasó kislány vette a bátorságot, kiállt az osztály elé és egy pár sort olvasott a Bibliából. A többiek csöndben, lélegzetvisszafojtva figyelték, majd a végén kiszakadt belőlük egyfajta öröm és megtapsolták a kislányt....!!.....Biztosan lesznek nehéz pillanataim is a tanítás során, de ezt a képet igyekszem őrizni magamban, mert ettől a mozzanattól minden dolog értelmet nyer.

Első epochánk, szeptemberben, formarajz volt. Második éve tanítok, még mindig kezdőnek érzem magam, még mindig meg tudok hatódni azon, milyen odaadó természetességgel tudnak végezni a gyerekek egy-egy feladatot. Mindenki lázasan dolgozik, szinte remeg a levegő. A harmadikos formák már valóban tartogatnak nehézségeket. Sokat kell nekem is gyakorolnom, amíg magabiztosan le tudom rajzolni a táblára. Együtt lejárjuk, levegőben kézzel,

lábbal lerajzoljuk és csak ezután látnak neki a feladatnak. Ami belsőleg megteremtődik bennünk, csak az tud kifelé megnyilvánulni!

Ezt követően jött a Teremtés epocha, amitől—kár lenne tagadni—félttem. Egy 9 éves gyereknek mindennap olvassuk a Bibliát?Mi fog történni?Persze fel lettem készítve, hogy egészen meglepő módon tudnak jelen lenni a gyerekek ebben a szóáradatban. Ha van egy alapzöreje az órának, a tanárnak tudnia kell, hogy az nem az, amire a gyerekeknek szüksége van. Ezt az ember megtapasztalja a saját bőrén. De most más valami történt. Valóban figyelem volt és egy idő után mondták a szöveget és minden nap sorban mozgással elevenítettük meg a Teremtés hét napját, majd megfestettük... és másnap leírtuk. Amikor Ádám és Éva kiűzött a Paradicsomból, és Isten büntetése szerint verítékkal kell megküzdeniük a földdel, ... utána mi is kimentünk a földre és a puszta fizikai erőnket beleadva felszántottuk kis területünket. Az ekét úgy húzták, hogy maguk álltak be a vontató ló helyére. Új mennyiségi fogalom is született: 12 kilenc éves gyermek = egy lóerő.

Másnap beültettük a földet búzával, amely mostanra már zsenge fűhöz hasonlóan megindult. A vetésnél éreztem, hogy valami nagyon fontos belső történés is lejátszódik bennünk. A gyerekek néma csöndben vetették el a magokat az általuk megdolgozott földbe. Utána még egy kis karámépítésre is futotta az erejükből, majd kézen fogva álltunk és kértük az égiek áldását. Mindennek a szépsége itt melenget belül még mindig, és remélhetőleg az összes gyermeket is, aki ott volt.

Mostanság számolunk, amit azért is nagyon szeretek, mert a Waldorf-pedagógia a zenei ritmust erőteljesen használja az első évek számtan tanításánál. Már zenélős korszakomban is tapasztaltam, hogy a zenészek jól számolnak és könnyen tanulnak idegen nyelvet. Tehát minden, amit ritmikusan tudunk felvenni, egészen mély területekre tud eljutni. Egyre nehezebb ritmusfeladatokat oldanak meg a gyerekek és egyre inkább tudatosabbak a számolásban. A megélt ritmus hozzásegíti őket a valódi számfogalmakhoz.

Az osztály szülői közössége nagyon sokat segít a gyakorlatban és bizalmával egyaránt. Ezek nélkül a töredékét sem tudtuk volna elvégezni az eddigi munkáknak. Köszönet érte!

Valentovics Margit

NEGYEDIK OSZTÁLY

Az első négy hétben formavilág időszakban jártunk. Az egyszerű bújtatott formáktól eljutottunk a kétvonalas, igen bonyolult formákig. Megismerkedtünk az északi mitológia (EDDA) isteneivel, a bölcs és igazságos ODIN-nal, Thorral, Lokival, bepillantottunk az óriások és törpék birodalmába. A második epochában tovább mélyítettük tudásunkat Asgardról, Mitgardról és Utgardról. Új rajzolási technikát tanultunk a viaszkrétákkal, gyorsítottunk az írás és olvasás tempónkon.

Minden reggelt hangos olvasással kezdtünk, a Dzsungel könyvét, mint Osztályolvasót kezdtük feldolgozni. Már nemcsak grafit ceruzával, hanem tintával is írtunk epochafüzetünkbe, még hozzá hatalmas MADÁRTOLLAKKAL! Először a rúnákat róttuk ezek segítségével, majd a folyóírással is megpróbálkoztunk. A ritmikus részben feldolgoztuk az EDDA képeit, kis darabunkat a termésnapon a gyerekeknek, másnap a nyílt napon a szülőknek szeretnénk megmutatni.

Matematikából megkaptuk első munkafüzetünket és hatalmas lendülettel kezdtünk bele az érdekesebbnél érdekesebb feladatok megoldásába.

Festés óráinkon a színekből csodaszép tájak bújtak elő, kézimunka óráinkon pedig elkezdtük a keresztszemes hímzést. Hímeztünk monogrammot, könyvjelzőt, tűpárnát, hajpántot. (Ezekből a bazáron árúsítani is szeretnénk.) Csodás új székeinket, párnáinkat, padjainkat nagyon köszönjük a negyedikes szülői körnek, akik a padokat saját kezűleg újítták fel.

Péntekenként újra járunk úszni a nagy uszodába, mára mindenki megtanult mélyvízben is úszni, az osztály nagy része pedig startkőről fejest ugrani!

Gyönyörű énekeket furulyázunk és énekelünk, akár négyes kánonban is.

Egy szép szombat délutánt töltöttünk osztálytanítónknál, ahol 31 gyerek és 25 felnőtt „bulizott” együtt. (A három talicska egy pillanatra sem állt meg, kicsi és nagy egyaránt utazott benne!) Mihály-napkor hatalmas túrát tettünk a Naszályban, Kosdról másztunk fel egészen a Násznép-barlangig (És persze vissza!)

Nagyon várjuk az őszi szünetet.

Szeretettel: a 4. osztály és Rudas Carmen

HATODIK OSZTÁLY

A hatodik osztály egy izgalmas földrajz epocha után a kőzetek világával ismerkedett. Szakértő segítőnk, Nagy Agoston vezetett minket a földtani kirándulásokon. Tanári beszámoló helyett a gyerekektől idézek most.

Az epocha végén a következő feladatot kapták:

Képzeld magad egy kő helyébe! Mesélj „magadról” és az „életeredről”!

Íme két fogalmazás a tizenhatból:

„Én egy kis mézskő darab vagyok.

Nagyon régen, több millió évvel ezelőtt alakultam ki. A hegyekből hoztak a patakok apró kőként, majd nagy folyókba kerültem és még apróbbra morzsolta a hullámok. A nagy folyó vitt sokáig, és egyszer csak úgy éreztem, elengedett, mert már nem vitt a sodra, nem morzsolta tovább. De még mindig vízben voltam: a tengerben. A hullámok még beljebb vittek és a többi kőmaradvánnyal együtt szép lassan elkezdtem leszállni a tenger fenekére.

Alattunk már voltak dolgok, de azok már újra kőhöz hasonlítottak, nem valami kis homokszemre, mint én most. Reméltem, hogy én is olyan leszek, mint ők. Sok-sok évig vártam erre és ezek az éven nagyon nehezek voltak! Kis tengeri állatok vázai, más kövek maradványai szálltak rám és összenyomtak, míg csak egy nem lettem velük és olyan kemény nem lettem, mint az alattam levő kőzet. Egyre lejjebb nyomódtam és egyre nagyobb forróság vett körül. Láttam, ahogy régi társaim, akikkel eddig egy voltam, elválnak tőlem és megolvadnak. Félttem, mert nem akartam én is erre a sorsra jutni! Már égetett a forróság, amikor valami mocorgás hallatszódott és én társaimhoz tapadva felemelkedtem. Megmenekültem a megolvadástól!

Hosszú évekkal a kiemelkedésem után emberek költöztek körém, és rám, és Naszálynak hívtak. Ez a név nagyon tetszett nekem és büszke voltam, hogy ennek a nagy hegynek a része lehetek. Több száz évig néztem az embereket, amint egy várost alakítanak ki, és sokan ide-

költöztek. Szerettem volna lakóhelyüket közelebről is látni, de nem tudtam elmozdulni a helyemről. A kirándulók eleinte zavartak, mert mindent eldobáltak és otthagytak, de később megszoktam őket.

Egyszer egy kis csapat jött, iskolások. Két felnőtt volt velük: egy férfi és egy nő. A férfi mutogatott mindenfélét és engem is megmutatott a gyerekeknek. Mindenkinél volt egy kalapács, amit sokszor használtak. Az egyik lány pont engem szedett ki a falból, amiben eddig éltem. Megnézett, aztán a hátizsákjába tett, hogy hazavigyen. Ez volt az, amire vágytam: hogy megnézzem, hol laknak!

Vidám társaság volt: beszélgették, nevetgéltek. Az a lány hazavitt és az íróasztalára rakott a sok más mindenféle közé.”

„Gránát vagyok. Régen sűrű, tüzes láva voltam és mikor a vulkán „tüsszentett” én kirepültem és megszilárdultam. Azóta egy bányában, egy nagy sziklában bújtam meg. Emberek bányásztak mellettem, és még a Váci Waldorf Iskola 6. osztálya is meglátogatott. Hirtelen kalapács csapódott a sziklába és én egy nagy meleg kézbe estem, ami összemarkolt és egy kis erszénybe pottyantott.

Most egy dobozkában vagyok két nagyobb gránáttal (mert én 2mm-es vagyok, ők meg fél és egy centiméteresek!), és nagyon jól érzem magam: a gazdám vigyáz rám!”

Révész Ildikó

NYOLCADIK OSZTÁLY

Őszi kronológia (avagy „történelem a történelemben”)

2010. szeptember 1-szeptember 18.

Anyanyelv epocha: Az év első epocháján ismételtük és bővítettük szófaji, mondattani ismereteinket. Queneau Stílusgyakorlatain keresztül jó hangulatú ritmikus részekkel hangolódunk rá a munkára. Minden órát tollbamondással és helyesírási totóval kezdtünk és ismerkedtünk a szóbeli közlés és írásbeli stílus minőségével. A reggeli órákat Karinthy Frigyes: Tanár úr kérem történeteivel zártuk.

2010. szeptember 20-25.

Dél-Amerika volt az idei első földrajz epochánk témája. Újra találkozhattunk Kata nénivel is, aki nemcsak földrajzról mesélt, hanem érdekes és nehéz botgyakorlatokat tanított nekünk. Ezen a héten volt a váci pályaválasztási börze, ahol főleg a váci középiskolák mutatkoztak be. Bizony, most már nemcsak a tanulás köti le a figyelmünket. Kíváncsian várjuk a lehetőséget, hogy megnézhessük ezeket az iskolákat élőben is, a nyílt napokon!

2010. szeptember 27-október 8.

Új tanárunkkal, Tünde matekozunk. Ám a matek kihívások is vártak ránk. iskola által szervezett három Waldorf-iskola együtt az ország legszebb vándoroltunk egész megérkeztünk, akkor már vágytunk, csak arra, hogy

nénivel rengeteget mellett még egyéb Ilyen volt a pilisszentlászlói éjszakai túra, ahol másik nyolcadik osztályosaival szurdokán keresztül éjszaka. Amikor hajnalban semmi másra nem aludhassunk. Ugyanezen a

héten a WOW-day kapcsán kivonultunk a váci főtérré, ahol 30.000 forintot gyűjtöttünk a hatodik és hetedik osztályosokkal együtt egy afrikai Waldorf-iskola számára.

2010. október 11-30.

Történelem epocha: a Forradalmak kora

Egy átfogó ismétlés után (Atlantisztól az 1600-as évekig), az ipari forradalomtól indulva az amerikai függetlenségi forradalmakon keresztül a nagy francia forradalomig tekintettünk rá a történelemre. Végre gépekről is tanultunk! Erre vártunk már legalább 6. osztály óta! Rétságra utaztunk a HI-LEX Kft. gyárába, ahol a valóságban is láthattuk, hogyan működik egy mai gyár, hogyan dolgoznak a munkások, milyen feladatkörökre van szükség ahhoz, hogy elkészüljön egy termék. Közben már készülünk a Márton-ünnepre is. Csütörtökön a második osztályosokat látogattuk meg, akiknek segítettünk elkészíteni a lámpácskáikat. Utána nagyon jól játszottunk együtt.

Mint a legközelebbi ünnep szervezői szeretettel várunk minden osztályt és családot november 11-én, csütörtökön tartandó Márton ünnepre! Biztosan hűvös, őszi esténk lesz, de reméljük, hogy idén már eleget esett az eső és szép idő lesz ezen a napon! Ha így lesz akkor találkozunk a Ligetben!

Demkó Marianna

SZENT MÁRTON IDEJÉN...

Szeptember végén, Szent Mihály napjával pedig szembetűnően jelentkezik az ősze, az elmúlásba fordulás: a természet lényei, melyek nyáron a Kozmosz messzeségeiben szellemi lények sokasága között időztek, most visszatérnek és a Föld belseje felé indulnak. A növényi lét gazdagsága ekkor Mihály színeit fellobbantva tér vissza a Földanya méhébe. Bennünk, emberekben pedig elhalkul a nyár zaja, alábbhagy a pezsgő nyüzsgés mozgalmassága, a tevékeny, akarati lét, a külsőnek való odaadottság.

Szent Mihály napjával a Szellemi Nap reggelére ébred a Föld, a Szellemi Nap születése közeleg. Mihály arra szólít fel, hogy a sárkányt, mely ez ideig arra csábított, hogy arra figyeljünk, ami csak a földi lét átélésével lehet a miénk, ezt a sárkányt most igyekezzünk mi magunk is a lábunk alá taszítani, figyelmünket pedig ne a külső halálra, hanem a belső születésére, annak erősödésére fordítsuk. A Szent Mihálytól Karácsonyig tartó, egyre erősödő és belülről erősítendő folyamatnak épp a közepére esik Szent Márton napja.

Egy szép legenda elmondja, miként adta oda egy, a szellemi életre törekvő ember színes, díszes köpenyének felét, mely az embert kívülről burkolja, annak a lénynek, aki a külső pompának, gazdagságnak épp az ellentéte: egy koldusnak. Belülről szólal meg benne valami, saját elhatározásából cselekszik, hiszen tova is lovagolhatna. Olyasmit ad oda, ami az övé, ami neki valószínűleg kedves, ami őhöz tartozik.

Szent Márton idején ezt az érzületet igyekszünk átélni a gyerekekkel is: a messzeségekből a Föld felé tartó elemi lényeket, pl. manókat, már a föld, a talaj felé tekintve keressük, a külső sötétség és erősödő hideg ellenében. Meggyújtjuk kicsi lámpásainkat, mely már némi fényt ad a látás(mód)unknak és kicsi melegséget a szívünknek, és valaminek, ami a miénk, a felét odaadjuk annak, akiből szintén Krisztus arca tekint ránk. Engedjük a külső csöndet erősödni, hogy jobban halljuk a belső hangokat, lássuk a belső világot.

Részletek Tüirkösy Szilárd írásából

MINDENKINEK MÁSKÉNT TUDUNK SEGÍTENI

Egy megközelítés a tartozásokhoz

Úgy kezdődött, mint máskor: a 7. osztály szeptemberi Szülői Estjén Bubu (Tímár Éva) körbeadta a befizetések teljesítéséről tájékoztató ívet. Mint a többi osztályban, nálunk is vannak, akik jókora adósságot halmoztak már fel. Máskor ilyenkor következtek a mélyről jövő, együtt érző, ám tehetetlen sóhajtások- most azonban Bubu kért szót és elmondta, mit tervez.

Arra gondolt, hogy munkát szerezne azoknak, akik nem tudják fizetni vállalásaikat. Alkalmi, bedolgozós vagy napszámos munkát. Erre bízott minket is. És még tovább is ment.

Ha nem tudjuk pénzadománnyal, akkor támogassuk együtt végzett munkával az arra rászoruló társainkat: „elmegyek veled napszámba szüretelni a hétvégén, és neked adom az én részemet is, hogy befizethesd az iskolába”.

Nagyon hálás vagyok Bubunak az elhangzottakért. Sokan sokfélék vagyunk és mindenkinek másként lehet segíteni, mindenki másként tud segíteni.

A közösséget a közös cél teremti és az egymásra figyelés tartja meg. Talán vannak még a tarsolyokban fel nem használt ötletek, amivel támogathatnánk egymást. Talán csak ennyi kell, hogy tehetetlenül széttárt kezünk segítőkézé alakuljon!

Révész Ildikó

2010 A SZEGÉNYSÉG ÉS A TÁRSADALMI KIREKESZTETTSÉG ELLENI KÜZDELEM EURÓPAI ÉVE

Mit tehetünk ennek kapcsán mi itt Vácon?

Mi a WOW day?

Aki október elsején déltájt a főtéren járt, körülbelül hatvan vidám diákunkkal és tanáraikkal találkozhatott, akik énekeltek, zenéltek, táncoltak, zsonglőröködtek, játszóházat kínáltak kicsiknek, finomságokat árultak és egy nemes cél érdekében adományokat gyűjtöttek. Transzparenszkről lehetett megtudni, hogy egy afrikai iskolának szánjuk a támogatást, akik bizony, nagyon nehéz helyzetben vannak. A segítség célja, hogy ezek a gyerekek iskolába járhassanak, megtanuljanak írni, olvasni, számolni, legalább naponta egyszer ehessenek, felnőttek gondoskodjanak róluk és legyen épülete az iskolájuknak.

Az adománygyűjtés mögött számtalan pedagógiai cél is húzódik. A gyermekek ráébresztése a saját helyzetükre, együttérzés más nehéz helyzetben élőkkel, az emberiség összetartozás érzésének erősítése, a tananyag integrálása az életgyakorlatba és példát mutatni arra, mit tehetünk, csak néhány szempont a számtalan közül.

Mit is lehet tudni erről a Sierra Leone-i iskoláról és gyerekekről?

A Goderich Waldorf Iskola, egy tandíjmentes magániskola Sierra Leone-ban. Olyan gyermekek számára jött létre, akik árvák maradtak vagy elkerültek az otthonukból a 10 éves polgárháború során.

Gyerekeknek, akik kicsi korukban megtanultak dolgozni az életben maradásukért. Néhányan közülük, utcai árusokként, mások prostituáltként vagy drogárusként próbáltak megélni. Az iskola az alapoktatás mellett biztos menedéket nyújt számukra, ahol tápláló ételt és orvosi ellátást is kapnak.

Sierra Leone-ban elvileg óriási a személyes szabadság a gyenge kormány és szociális ellátás következtében, ennek ellenére hiányzik a valódi személyes szabadság. Ez az ellentmondás adódik abból is, hogy az emberek többsége még az alapoktatást vagy szakképzést sem kapja meg. Ezek nélkül a legtöbben soha nem érik el az igazi függetlenséget, hiszen a képességeiket nem tudják kibontakoztatni, nem tudnak megoldást találni saját problémáikra, még a véleményüknek sem tudnak hangot adni. A legtöbben felőrlődnek a napi megélhetés küzdelmében, hogy legyen mit enniük, ruhát felvenniük és valahol lakniuk. Ráadásul próbálkozásaik rendszerint sikertelenek vagy elégtelenek. Tehát egészen gyakorlati szinten látható, hogy az oktatás hiányának súlyos következményei vannak a lakosság többségére: a várható élettartam Sierra Leone-ban 40 év, ami elsősorban a szegény körülményekből adódik \neg a tudatlanul vagy rosszul alkalmazott higiénia és egészség-ellátás, a munkanélküliség, az írástudatlanság (a népesség kevesebb, mint 40%-a tud újságot olvasni), az éhezés és a betegségek. Ilyen körülmények között az egyéniség hamar eltűnik és egy szegény ember könnyen válik a szegények tömegének egyikévé. A Goderich Waldorf Iskola szembeszáll ezekkel a negatív hatásokkal és művészeti, gyakorlati és lélek-gazdagító programmal igyekszik táplálni minden egyes diákot, hogy kreatív, aktív, erkölcsös és gondolatgazdag emberi lényekké váljanak.

Az iskola a 2007/2008-as tanévben nagy elszánással 7 hektár földet vett meg Freetown keleti részén, a Freunde der Erziehungskunst Rudolf Steiners (a Waldorf-pedagógia Barátai) szervezet támogatásával, a diákok jövőjének biztosítása érdekében. Ezzel egy időben egy egészségügyi alapot is létrehoztak a diákok, a tanárok és alkalmazottak részére. Két amerikai iskola támogatásával elindítottak egy iskolaélelmezési programot, amely lehetővé teszi, hogy tápláló ételt adjanak a diákoknak a hét 5 napján és ehhez 3 helyi asszonyt alkalmazzanak szakácsnőként. Végül a tanárok egy 7 hónapos képzésen vehettek részt. Mindez elkötelezetté tette az iskolát a gyermekek jóléte, a tanárok pedagógiai alkalmassága felé.

A segélyeknél mindig nagy kérdés, hogyan jut célba, tényleg az használja-e, akinek szánták. Ez is jól szervezeten történik. A WOW (Waldorf One World) day kampánya 1994-ben kezdődött az European Council for Steiner Waldorf Education (Európa Tanács a Steiner Waldorf Oktatásért) és a Freunde der Erziehungskunst Rudolf Steiners együttműködésével. Minden évben diákok azért gyűjtenek pénzt, hogy a világ más táján élő gyerekeknek segíthessenek, akik sokkal rosszabb helyzetben vannak, mint maguk. A tavalyi tanévben 650 iskola vett részt a programban Európaszerte és 319.000 €-t gyűjtöttek. A 16 év alatt már majdnem 1.5 millió €-t juttattak

célba a különböző kontinenseken. A támogatások, adományok egy központi számlára futnak be Németországba, ahonnan levonás nélkül továbbítják a célzott helyre. Személyes kapcsolatok kötik össze a Freunde szervezet szakértőit a kiválasztott iskolákkal.

A váci adománygyűjtő napot sikeres akcióként éltük meg. Harmincezer forint gyűlt össze a kalapokba, dobozokba, még egy kicsit több is, mint korábban. Az adományok még idén útnak indulnak Freetown felé... ▯ negyedik alkalommal ezúttal.

Barabás Katalin

KEDVES KOLLÉGÁNKRA, DRÓTH ÁGNESRE EMLÉKEZÜNK A TEMETÉSÉN ELHANGZOTT GONDOLATOKKAL:

Ünnepi alkalomra gyűltünk itt össze. Hogy számunkra mit jelent most ez az ünnep, azt Ági szavaival szeretném idézni:

„Nekünk jó, mert lehetőségünk van minden nap jelen lenni. Mert amikor jelen vagyunk, a jövővel foglalkozunk. Amikor jelen vagyunk, és a jövővel foglalkozunk, lehetővé tesszük egymás számára is, hogy jelen lehessünk és a jövővel foglalkozhassunk. Minden nap részesei lehetünk a születésnek, ha a gyerekekre nézünk és az újjászületésnek ha egymásra nézünk.”

Kedves Ági!

Keresztény hitünk és szellemi tudásunk szerint Te most is létezel, s érzem itt vagy velünk. Ezért elsősorban Hozzád fordulok a kollégáim és a magam nevében. Köszönöm, hogy szólhatok, hiszen az iskola volt az életed egyik legfontosabb tere az utolsó évtizedben és mi úgy ismerhettünk Téged, mint talán senki más. Utolsó földi utadon ezért nagyon fontos számunkra, hogy Veled lehessünk.

Megrendülve állunk itt, nem számítottunk rá, hogy Nélküled haladunk tovább utunkon. Az utolsó pillanatig bíztunk abban, hogy visszajössz közénk, hiszen ott van a helyed. Fáj a hirtelen elszakadás és égető a hiányod. Amit nem mondtunk el személyesen, legalább most megosztjuk. Nehéz próba elé állítottál minket a váratlan elmene-teleddel. Úgy gondoltuk: „senki sem pótolhatatlan”, most be kell látnunk: „a maga nemében mindenki pótolhatatlan”. Meg kell tanulnunk Nélküled, de mégis Veled élni.

Szeretném felidézni ezt az elmúlt 12 évet. Az iskola 1998-ban kezdte meg működését. Már az első években bekapcsolódtál a munkába és 2001-től teljes állásban dolgoztál velünk. Utolérhetetlen érzékenységgel láttad a gyerekeket, mire van szükségük, mit tehetünk értük. Szeretetteljes, elfogadó, megértő jelenléted sok diákunknak nyújtott védő burkot. A különórákra járni Hozzád érdem volt a gyerekek között. Személyes figyelmed teremtő erővel hatott. Véleményedre mindig nagyon számítottunk.

Mosolygós arcod melegsége, aggódó anyai gondoskodásod, néha kíméletlenül őszinte szavaid, úgy hiszem, sokunkban hagytak felejthetetlen pillanatokot. Nem csak a gyerekek felé fordult a figyelmed, hanem a kollégák és az iskola egésze felé is. Küldetésed részének tekintetted, hogy egy szellemileg igaz módon működő iskola létét erősítsd. Hihetetlen bátorsággal, kitartással és lelki felelősségérzettel törekedtél az igazság megtalálására és kimondására, mindig mindenféle körülmények között. Ez az út félelemmel, bizonytalanságokkal és ütközésekkel is jár, de az elszántságod és a másik ember felé való nyitottságod erőt adott a küzdelemhez, a szereteted áthidalta a feszültségeket, mindig elérted, hogy közösen haladjunk tovább.

Köszönet és hála Érted, hogy köztünk lehettél és voltál! Köszönet azért, amit tanulhattunk Tőled és amit tanulhattunk Általad!

Hogyan tovább?

Igyekszünk megérteni élet és halál misztériumát. Az elveket újra és újra megpróbáljuk élni a hétköznapokban. Feledjük bánatunkat és Feléd fordulva kérünk: lehetőségeid szerint segíts nekünk, kísérv minket tovább utunkon. Szeretetünk kísérv Téged saját utadon és amikor összetalálkozunk, újabb közös lépéseket tegyünk annak szellemében, ahogy eddig együtt voltunk. Ismét a Te szavaiddal felidézve:

„Krisztust keresztre feszítették. Mindannyiunkban él egy kis darab belőle, ez az Énünk, az igazi lényegünk. Megnyilvánulni akkor tud, amikor teszünk valamit ami túlmutat a saját egyéni életünkön. Elpusztítani nem lehet. Legyünk hálásak sorsunknak, hogy nekünk erre lehetőségünk van és szánjuk embertársunkat, akinek egyelőre még nincs. Csodát tenni vele nem tudunk, de mi is ő vagyunk. Valamiért itt van a közelünkben, talán azért, hogy hálásak lehessünk, és hogy ébren tartson bennünket a kegyelemben. A szabadságunkat senki nem veheti el, mert az mások számára érinthetetlen mélységben van bennünk. Az Én tápláléka a szenvedés. Szerintem nem sok, ami nekünk jutott. Ennél sokkal több és szörnyűbb formái vannak. Ennyit el tudunk fogadni jó szívvel. Minden ami felénk áramlik egy bölcsességteljes világkormányásból fakad. Muszáj „meghalni”, aztán majd feltámadunk.”

***A sötétedő külvilágot erősödő belső fénnel és melegséggel
egyensúlyban tartani képes időszakot kívánunk Mindenkinnek!***

Készítette: Barabás Katalin, Gyetván Zsuzsa